

Zjevení Ježíše Krista – číslo tři

Odhalení prorockých základů: Studie Zjevení a cesty pravdy

Jeff Pippenger

2023-08-21

„Tak při zkoumání pole a kopání za drahocennými klenoty pravdy jsou rozpoznávány skryté poklady. Neočekávaně nacházíme vzácnou rudu, kterou je třeba shromáždit a opatrovat. A v hledání je třeba pokračovat. Dosud ležela velmi mnohá z nalezených pokladů blízko povrchu a byla snadno získána. Je-li hledání vedeno správně, je vynakládáno veškeré úsilí k zachování čistého porozumění a srdce. Je-li mysl uchovávána otevřená a neustále prohledává pole zjevení, nalezneme bohatá ložiska pravdy.“

„Staré pravdy budou zjeveny v nových aspektech a objeví se pravdy, které byly při hledání přehlédnuty. Mocné pravdy byly pohřbeny pod sofistikou bludu, avšak pilný hledač je nalezne. Když nalézá a otevírá pokladnici drahocenných klenotů pravdy, není to žádná loupež; neboť všichni, kdo si těchto klenotů váží, je mohou vlastnit, a pak i oni mají pokladnici, kterou mohou otevřít druhým. Ten, kdo udílí, se o poklad nepřipravuje; neboť když jej zkoumá, aby jej mohl předložit takovým způsobem, který přitáhne jiné, nachází nové poklady....“

„Ti, kdo stojí před lidem jako učitelé pravdy, mají zápasit s velikými tématy. Nemají zabírat drahocenný čas hovorem o bezvýznamných věcech. Ať studují Slovo a kážou Slovo. Ať je Slovo v jejich rukou jako ostrý dvojsečný meč. Ať vydává svědectví o pravdách minulosti a ukazuje, co má být v budoucnosti.

„Zvýšené světlo zazáří na všechny velké pravdy proroctví a budou spatřovány v nové svěžesti a záři, neboť jasné paprsky Slunce spravedlnosti ozáří celek.“ Manuscript Releases, svazek 1, 37–40.

Věřím, že jsem nyní v předchozích článcích předložil dostatek prorockých zobrazení, aby nám poskytla dobrý referenční bod, když začínáme postupovat knihou Zjevení. Čtete-li tyto články online, doufám, že rozumíte tomu, že články jsou řazeny postupně podle data. Uvědomuji si, že mezi těmi, kdo tyto články sledují, jsou i tací, kteří jsou obeznámeni s většinou toho, co sdílím, a těm nabízím svou omluvu za veškeré opakování. Snažil jsem se poskytnout dostatečnou biblickou oporu pro pravdy, jimiž se zabýváme, aby někdo, kdo je nový v zásadách, které Future for America používá, porozuměl a zůstal zaujat, i když mu může chybět určitá obeznámenost s těmito pojmy, kterou mnozí z nás již mají.

V knize Zjevení byly otevřeny některé velmi mocné pravdy, které jsem až donedávna nikdy nerozpoznal. Mohl bych tyto pravdy jednoduše předložit veřejnosti, aniž bych se je nejprve pokusil opřít o prorocký základ dříve, než je sdělím, avšak tyto pravdy jsou natolik nové a natolik závažné, že jsem je nebyl ochoten sdílet bez určitého základu, na nějž by bylo možno tyto pravdy položit a o němž se domnívám, že je představován jako odpečetění Zjevení, k němuž dochází těsně před uzavřením doby milosti.

I řekl mi: Nezapečet'uj slova proroctví této knihy, neboť čas je blízko. Kdo činí nepravost, ať činí nepravost ještě; a kdo je poskvrněný, ať zůstane poskvrněný ještě; a kdo je spravedlivý, ať koná spravedlnost ještě; a kdo je svatý, ať se posvěcuje ještě. Zjevení 22,10.11.

Ježíš vyložil zásadu týkající se vyučování pravdě, o níž se domnívám, že se zde uplatňuje. Tato zásada je zasazena do vymezení díla Ducha svatého.

A když on přijde, usvědčí svět z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu: z hříchu, protože ve mne nevěří; ze spravedlnosti, protože odcházím ke svému Otci a již mne nevidíte; ze soudu, protože kníže tohoto světa je souzeno. Ještě vám mám mnoho co říci, ale nyní to nemůžete snést. Když však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy; neboť nebude mluvit sám od sebe, ale bude mluvit všecko, co uslyší, a oznámí vám věci budoucí. On mne oslaví, neboť z mého vezme a oznámí vám to. Jan 16,8–16.

Když Kristus prohlásil: „Ještě mám vám mnoho co říci, ale nyní to nemůžete snést,“ potvrzuje to mé přesvědčení, že je nyní mnoho co sdělit, avšak nejprve by tu měl být logický předpoklad, na němž lze tyto pravdy vystavět. Jak již bylo řečeno, předchozí verše ztotožňují poselství tří andělů s tím, jak Duch svatý usvědčuje „svět z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu“. Tato tři poselství jsou poselstvím posledního varování, a proto je tento oddíl, který označuje dílo Ducha svatého, důležitým svědectvím, neboť zdůrazňuje, že toto poselství je chápáno postupně a že mu rozumějí pouze ti, kdo mají olej Ducha svatého. Jan v knize Zjevení představuje právě tuto pravdu, když uvádí, že je na konci světa adventistou sedmého dne, který zachovává sobotu.

Byl jsem v Duchu v den Páně a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice. Zjevení 1,10.

Adventisté sedmého dne na konci světa, kteří porozumějí rozpečetěnému poselství ve Zjevení, tak učiní proto, že jsou „v Duchu“. V kontextu podobenství, o němž nám bylo řečeno, že „znázorňuje zkušenost adventního lidu“, je Jan moudrou pannou, neboť má olej Ducha. Představuje moudré panny na konci světa, které slyší veliký hlas „za“ sebou. „Hlas za“ ním je Alfa i Omega, jak je označen v bezprostředně následujícím verši, a tento hlas jej vyzývá, aby se vrátil na staré stezky a chodil po nich.

Toto praví Hospodin: Stůjte na cestách a pohled'te, ptejte se na stezky dávné, kde je cesta dobrá, a chod'te po ní, a naleznete odpočinutí pro své duše. Ale oni řekli: Nebudeme po ní chodit. Jeremjáš 6,16.

„Odpočinutí“, o němž Jeremjáš hovoří, je vylití Ducha svatého během pozdního deště. V následujícím verši Jeremjáš podává druhé znázornění pošetilých panen, které se odmítají vrátit k základům adventismu (starým stezkám) a chodit po nich.

Také jsem nad vás ustanovil strážné se slovy: Poslouchejte zvuk polnice. Oni však řekli: Nebudeme poslouchat. Jeremjáš 6,17.

Když Jan slyší hlas za sebou, který ho obrací ke starým stezkám neboli k základům adventismu, hlas, který slyší, je jako polnice. Tento hlas je zprostředkován skrze „strážné“, které Bůh ustanovil nad adventismem. Otec Miller byl strážným, který zatroubil na výstražnou polnici na počátku

adventismu při zvěstování poselství prvního anděla ohlašujícího zahájení soudu. Jan však zvláštním způsobem představuje ty, kdo hlásají poselství třetího anděla oznamující uzavření soudu. Představuje ty, kdo se vracejí k základům, které Bůh vybudoval skrze Millerovo dílo.

V průběhu let jsme opakovaně ukázali (a lze to nalézt v Abakukových tabulkách), že poselství prvního anděla „bojte se Boha“ je určeno k usvědčování z hříchu, že v poselství druhého anděla se zjevuje spravedlnost a že třetí označuje soud. To jsou tři kroky tří andělů a zároveň tři kroky díla Ducha svatého. Tyto tři kroky jsou rovněž znázorněny třemi hebrejskými písmeny, která tvoří hebrejské slovo překládané jako „pravda“. V pasáži z Janova evangelia, kapitoly šestnácté, Ježíš hovoří o díle Ducha svatého při uvádění Božího lidu do „veškeré pravdy“, a zároveň jim ukazuje „budoucí věci“. Ježíš však říká, že vám má „ještě mnoho co říci, ale nyní to nemůžete snést“.

Doufám, že jste porozuměli alespoň části významu hebrejského slova překládaného jako „pravda“. Neboť jsme právě začali uplatňovat tento symbol v našem studiu. V prvních třech verších první kapitoly Zjevení je označen proces komunikace mezi Bohem a člověkem. Je označen ještě dříve, než Zjevení vymezí trojí povahu Božství. Nachází své druhé svědectví v posledních verších Zjevení, a tím, na základě uplatnění zásady „řádek za řádek“, přináší více světla.

Když pak připojíme Genesis 1,1–2,3, nacházíme třetí svědectví a další prorockou linii, kterou lze položit na předchozí dvě linie na začátku i na konci Zjevení.

Poté přidáme poslední zaslíbení ve Starém zákoně, které ztotožňuje Eliáše, jenž má přijít, a máme čtyři prorocké linie.

Potom připojíme první kapitolu Nového zákona a máme pět linií, které je třeba spojit dohromady, abychom našli vrcholné poselství obsažené v Bibli při uplatnění zásady Alfy a Omegy na všechny tyto linie. Jestliže bychom dokončili oněch pět linií, které jsme již určili, uplatněním této zásady napříč všemi těmito pěti liniemi, pak bychom měli očekávat, že závěr Matouše a závěr Jana budou dosvědčovat tutéž informaci jako všech pět „prvních a posledních“ prorockých linií, které zkoumáme.

Poselství, které je odpečetováno, je ustanoveno v knize Zjevení, a proto je výchozím bodem pro ostatní linie, v souladu s tím, že sestra Whiteová nás informuje, že „všechny knihy Bible se setkávají a končí ve Zjevení“. Poselství prvních tří veršů knihy Zjevení určuje proces, který Bůh používá k předání svého slova Janovi, aby je zapsal a poslal církvím. První kniha Nového zákona, jak již bylo poznamenáno, předkládá rodokmen Ježíše Krista a začíná velmi významným bodem.

Kniha rodu Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahamova. Matouš 1,1.

Ježíš ukončil svůj přímý styk s hašteřivými Židy tím, že je umlčel tématem „syna Davidova“, tématem, které mohli Židé pochopit jediné tehdy, kdyby rozuměli biblickému principu počátku a konce. Nerozuměli mu, a většina adventistů mu nerozumí také. Každý, kdo chce brojit proti principu opakování dějin, dokládá, že nerozumí tomu, že starověký Izrael je předobrazem novodobého Izraele, a jejich neochota věřit tomuto principu je totožná s neochotou na konci dějin starověkého Izraele porozumět témuž principu. Ježíš tento princip ve své poslední hádance předložené Židům znázornil tím, že je obrátil k hádance, jak může být Pán Davidův zároveň synem

Davidovým?

První kapitola Janova evangelia uvádí, že na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha a to Slovo je Bůh a Slovo stvořilo všechny věci. To ovšem souzní s ostatními liniemi, na něž odkazujeme. A uvážíme-li pak poslední slova v Janově evangeliu, vidíme Petra, jak se poté, co slyšel Ježíše popsat, jakou smrtí zemře, ptá Ježíše, co se stane apoštolu Janovi.

Petr, vida ho, řekl Ježíšovi: Pane, a co tento? Ježíš mu řekl: Chci-li, aby zůstal, dokud nepřijdu, co je tobě po tom? Ty mne následuj. Tu se mezi bratřími rozšířila řeč, že onen učedník nezemře. Ježíš mu však neřekl, že nezemře, nýbrž: Chci-li, aby zůstal, dokud nepřijdu, co je tobě po tom? To jest učedník, který svědčí o těchto věcech a který je napsal; a víme, že jeho svědectví je pravdivé. Je však ještě mnoho jiných věcí, které Ježíš učinil; kdyby byly každá jednotlivě zapsány, soudím, že by ani sám svět nemohl pojmut knihy, které by byly napsány. Amen. Jan 21,21–25.

Petr chtěl vědět, jak Jan zemře, nebo dokonce zda Jan vůbec zemře. Odpověď je v tomto oddílu zopakována dvakrát, když ji Ježíš vyslovil a potom ji Jan znovu uvedl: „Chci-li, aby on [Jan] zůstal, dokud nepřijdu, co je tobě po tom?“ Jan se dožil druhého příchodu Ježíše.

Tuto „pravdu“ můžete vidět nebo slyšet pouze tehdy, věříte-li v opakování dějin, a také že dějiny, které se mají opakovat, se tak dějí na konci světa. Konec světa je místem, kde se Jan nacházel, když psal knihu Zjevení. Poslední kniha Janova evangelia souhlasí s ostatními liniemi počátku a konce, neboť zasazuje Jana do dějin událostí vedoucích k druhému příchodu, kde on, jako představitel těch, kdo hlásají poselství posledního varování, posílá toto poselství církvím.

„Ve dnech raných křesťanů přišel Kristus podruhé. Jeho první příchod byl v Betlémě, když přišel jako nemluvně. Jeho druhý příchod byl na ostrově Patmos, když se ve slávě zjevil Janovi Zjeviteli, který, když Ho spatřil, ‚padl k Jeho nohám jako mrtvý‘. Kristus jej však posílil, aby ten pohled snesl, a potom mu dal poselství, aby je napsal sborům v Asii, jejichž jména vystihují charakteristické rysy každé církve.“

„Světlo, které Kristus zjevil svému služebníku proroku, je pro nás. V Jeho zjevení jsou dána poselství tří andělů a popis anděla, který měl sestoupit z nebe s velikou mocí a ozářit zemi svou slávou. V něm jsou varování před bezbožností, která bude existovat v posledních dnech, i před znamením šelmy. Toto poselství nemáme pouze číst a rozumět mu, nýbrž je máme hlásat světu zcela jednoznačným hlasem. Tím, že budeme předkládat tyto věci zjevené Janovi, budeme moci pohnout lidmi.“ Manuscript Releases, svazek 19, 41.

Závěr Janova evangelia ztotožňuje proces sdělování s tím, který je popsán v prvních třech verších Zjevení, tím, že Jana prorocky umisťuje do dějin druhého příchodu. Tak používá Ježíšův první „druhý příchod“ (Patmos) k ilustraci Jeho posledního „druhého příchodu“. Dokonale se to spojuje s ostatními liniemi, které zvažujeme, neboť to představuje Jana na konci světa, na Patmu, kde přijímá Zjevení Ježíše Krista. A co závěr Matoušovy knihy?

Jedenáct učedníků pak odešlo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil. A když ho spatřili, poklonili se mu; někteří však pochybovali. Ježíš přistoupil a promluvil k nim řka: Je mi dána

veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy a čiňte učedníky ze všech národů, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého, učíce je zachovávat všechno, cokoli jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa. Amen. Matouš 28,16–20.

V tomto úryvku je Ježíši dána veškerá moc, a to by ovšem byla Jeho stvořitelská moc. A potom dává přikázání křtít ve jménu Otce, Syna a také Ducha svatého, který se v první kapitole Genesis vznášel nad vodami, a sedmi duchů, kteří jsou před Božím trůnem. Tento úryvek ukazuje, že křesťané mají uznávat tři osoby nebeského tria jako tři odlišné bytosti. Závěr Matoušova evangelia k tomu přidává řádky, stejně jako oněch dalších šest.

„Kristus učinil křest znamením vstupu do svého duchovního království. Stanovil jej jako výslovnou podmínku, kterou musí splnit všichni, kdo si přejí být uznáni za podřízené autoritě Otce i Syna i Ducha svatého. Dříve než člověk může nalézt domov v církvi, dříve než překročí práh Božího duchovního království, má přijmout otisk božského jména: ‚Hospodin, naše spravedlnost.‘ Jeremjáš 23,6.“

„Křest je nejslavnostnějším zřeknutím se světa. Ti, kdo jsou pokřtěni ve trojím jménu Otce i Syna i Ducha svatého, hned při samém vstupu do svého křesťanského života veřejně vyznávají, že opustili službu satanovi a stali se členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále. Uposlechli příkaz: ‚Vyjděte z jejich středu a oddělte se, ... a ničeho nečistého se nedotýkejte.‘ A na nich se naplňuje zaslíbení: ‚Přijmu vás a budu vám Otcem, a vy budete mými syny a dcerami, praví Pán všemohoucí.‘ 2. Korintským 6,17.18.“

„Když se křesťané podrobují slavnostnímu obřadu křtu, zaznamenává jejich slib, že Mu budou věrní. Tento slib je jejich přísahou věrnosti. Jsou křtěni ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Tím jsou spojeni se třemi velikými mocnostmi nebe. Zavazují se zřici světa a zachovávat zákony Božího království. Od nynějška mají chodit v novotě života. Již nemají následovat lidské tradice. Již nemají používat nepoctivé způsoby. Mají poslouchat ustanovení nebeského království. Mají hledat Boží čest. Budou-li věrní svému slibu, dostane se jim milosti a moci, která jim umožní naplnit veškerou spravedlnost. ‚Těm pak, kteříž koli přijali jej, dal moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho.‘“ Evangelium, 307.

Ježíš ve svém Slově znázorňuje konec prostřednictvím počátku, neboť On je to Slovo a On je Alfa i Omega.

Spojení těchto sedmi linií dohromady vytváří velmi podrobný obraz procesu komunikace mezi Bohem a člověkem, přičemž mnohé další zásadní a důležité pravdy jsou předloženy a potvrzeny ostatními svědky „linií“. Sedm „linií“ proroctví představujících Alfou a Omegu. Co však kniha Malachiáš?

Knihy Malachiáš je zdrcujícím pokáráním nevěrných kněží v adventismu. Otevírá se rozlišením dvou tříd uctíváčů v adventismu na konci světa.

Výnos slova Hospodinova k Izraeli skrze Malachiáše. Miloval jsem vás, praví Hospodin. Avšak vy říkáte: V čem jsi nás miloval? Což nebyl Ezau Jakobovým bratrem? praví Hospodin. A přece jsem miloval Jakoba. Malachiáš 1,1.2.

Malachi nás dále informuje, že dvě skupiny uctíváčů na konci světa jsou dvěma skupinami kněží.

A nyní, ó kněží, toto přikázání je pro vás. Neuposlechnete-li a nevezmete-li si to k srdci, abyste vzdali slávu mému jménu, praví Hospodin zástupů, uvedu na vás kletbu a prokleji vaše požehnání; ano, již jsem je prokrel, protože si to neberete k srdci. Malachiáš 2,1.2.

Začátek Malachiáše předobrazuje laodicejské a filadelfské poselství prostřednictvím dvou tříd kněží. Kněžím je přikázáno, aby „slyšeli“. Jan představuje kněze, kteří slyší, a kněz představuje Boží smluvní vyvolený lid. Již jsou prokleti a budou znovu prokleti, jestliže nebudou „slyšet“ a „nevezmou si to k srdci“ nebo „si to nebudou chtít vzít k srdci“.

I vy jako živé kameny jste budováni v duchovní dům, ve svaté kněžstvo, abyste přinášeli duchovní oběti, příjemné Bohu skrze Ježíše Krista. Proto je také v Písmu obsaženo: Hle, kladu na Sionu kámen úhelný, vyvolený, drahocenný; a kdo v něho věří, nebude zahanben. Vám tedy, kteří věříte, je drahocenný; ale těm, kteří jsou neposlušní, kámen, který stavitelé zavrhlí, ten se stal hlavou úhlu, a kamenem úrazu a skálou pohoršení, totiž těm, kteří se urážejí o slovo, jsouce neposlušní; k tomu také byli ustanoveni. Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu, abyste zvěštovali ctnosti toho, který vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla; vy, kteří jste kdysi nebyli lidem, nyní však jste lid Boží; kteří jste nedošli milosrdenství, nyní však jste milosrdenství došli. 1 Petrův 2,5–10.

Kněží jsou Božím vyvoleným lidem, který je zkoušen „úhelným kamenem“ v základu chrámu. Úhelný kámen je tím, podle čeho jsou vyrovnány všechny ostatní základové kameny, a zároveň je to kámen, který nese tíhu celého chrámu. Millerovým úhelným kamenem bylo „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest. Úhelný kámen neboli kámen, který stavitelé zavrhlí, je skutečným příběhem stavby chrámu, jenž je velmi konkrétně popsán ve spisech Ducha proroctví. Jeden důležitý bod týkající se prvního kamene, který byl zavržen, je ten, že po svém zavržení byl odložen stranou, a od té chvíle stavitelé chrámu pravidelně klopytali o úhelný kámen, který byl ve svém pracovním prostoru odložen. Byl kamenem úrazu.

V Malachiášovi Bůh oznamuje ničemným kněžím, známým také jako pošetilé laodicejské panny, že je „prokleje“ a že je již prokrel. Proklíná je proto, že nechtějí „slyšet“ a „vložit“ si poselství Eliášovo do srdce. Eliášovo poselství obrací srdce otců k dětem a srdce dětí k otcům. Obrácení jejich srdcí představuje slyšení Eliášova poselství o otcích a dětech, což je zásada prvního a posledního. Slyšet poselství prvního a posledního nestačí, musí být vloženo na srdce. Přijmout Eliášovo poselství znamená vložit je do svého srdce. Neuslyší-li kněz tuto zásadu, bude proklet.

Přivolali na sebe kletbu, když roku 1863 zahájili proces odmítání vůbec první základní pravdy, kterou Miller objevil, a až do dnešního dne nedělali nic jiného, než v tomto odmítání pokračovali. Avšak ačkoli postupující kletba začala roku 1863 (neboť již jsou prokleti), kletba, o níž se mluví v budoucím čase, nastává tehdy, když jsou při nedělním zákonu vyvrženi z úst Páně. Počátek Malachiáše znázorňuje konec, neboť konec představuje poslední varování dané moudrým a pošetilým kněžím. Moudří a pošetili jsou v Malachiáši představeni jako Ezau a Jákob. Starší bratr představuje smlouvu skrze prvorozenství jakožto právo prvorozeného, v protikladu k mladšímu bratru. Starší je první a mladší je poslední.

V Malachiášovi jsou Ezau i Jákob laodicejskými adventisty, avšak ten mladší nakonec uslyšel „hlas“ Páně, činil pokání a jeho jméno bylo změněno na Izrael. Starší, prvorozený, neslyšel. Jákob slyšel hlas Páně oné noci, kdy snil a viděl anděly vystupovat a sestupovat po žebříku, jenž představuje Krista. Jákob představuje laodicejské adventisty na konci světa, kteří jsou obráceni z laodicejských na filadelfské, když prožijí první tři verše první kapitoly Zjevení, jak je to znázorněno Janem a Jákobovým snem o žebříku s vystupujícími a sestupujícími anděly. Tato zkušenost označuje počátek Jákobova obrácení v Izrael, Filadelfského. Závěr příběhu Jákobova obrácení nastává tehdy, když v Penielu zápasí s Kristem. Jákobův příběh prvorozenství tedy začíná v prvních třech verších první kapitoly Zjevení, když probíhá odpečetění poselství závěrečného varování, a končí v době sedmi posledních ran, v čase soužení.

Všechny čtyři soubory počátků a konců, „rádek za řádkem“, vydávají svědectví o poselství Zjevení Ježíše Krista. Otázkou je, zda pošetilí kněží uslyší, či neuposlechnou.

Blahoslavený, kdo čte, i ti, kteří slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm napsáno, neboť čas je blízko. Zjevení 1,3.

Moudří kněží, kteří slyší, co Duch praví církvím, slyší poselství Eliášovo. Miller byl Eliášem a někteří slyšeli, ale jiní odmítli.

„Tisíce byly přivedeny k tomu, aby přijaly pravdu hláсанou Williamem Millerem, a byli vzbuzeni Boží služebníci v duchu a moci Eliášově, aby zvěštovali toto poselství. Jako Jan, předchůdce Ježíšův, cítili ti, kdo kázali toto vážné poselství, nutkání přiložit sekyru ke kořeni stromu a vyzvat lidi, aby nesli ovoce hodné pokání. Jejich svědectví bylo způsobilo probudit sbory, mocně na ně zapůsobit a odhalit jejich skutečný charakter. A když zaznělo slavnostné varování, aby prchli před budoucím hněvem, mnozí, kteří byli spojeni se sbory, přijali uzdravující poselství; rozpoznali svá odpadnutí a s hořkými slzami pokání a v hluboké úzkosti duše se pokorili před Bohem. A když na nich spočinul Duch Boží, pomáhali znít volání: ‚Bojte se Boha a vzdejte Mu slávu, neboť přišla hodina Jeho soudu.‘“ Early Writings, 233.

Miller byl předobrazem jak Eliášem, tak Janem Křtitelem, neboť Jan Křtitel připravil cestu pro první příchod Krista a Miller připravil cestu pro Kristův příchod do Nejsvětějšího místa nebeské svatyně dne 22. října 1844. Malachiáš přímo ztotožňuje dílo Jana a Millera.

Aj, posílám svého posla, aby připravil cestu přede mnou; a Panovník, kterého hledáte, náhle přijde do svého chrámu, totiž posel smlouvy, v němž máte zalíbení: aj, přijde, praví Hospodin zástupů. Kdo však ob stojí v den jeho příchodu? a kdo se udrží, až se ukáže? Neboť je jako oheň taviče a jako louh běličů. Usedne jako tavič a čistič stříbra; a pročistí syny Léviho a přečistí je jako zlato a stříbro, aby přinášeli Hospodinu oběť ve spravedlnosti. Potom bude oběť Judy a Jeruzaléma Hospodinu příjemná jako za dnů dávných a jako v letech dřívějších. A přiblížím se k vám k soudu; a budu rychlým svědkem proti čarodějům, proti cizoložníkům, proti krivopřísežníkům, proti těm, kdo utiskují nádeníka na jeho mzdě, vdovu i sirotka, a kdo odvracejí cizince od jeho práva a nebojí se mne, praví Hospodin zástupů. Neboť já jsem Hospodin, neměním se; proto vy, synové Jákobovi, nejste zničení. Malachiáš 3,1–6.

Jako „strážce“ své dějinné linie představovalo Millerovo dílo vztyčování základů chrámu. Jeho dílo na počátku musí znázorňovat dílo, které představuje dokončení chrámu. Toto závěrečné dílo vyžaduje jiného strážce, aby dal polnici určitý zvuk. Miller a poselství prvního anděla oznámili zahájení soudu a strážce, jehož Miller předobrazuje na konci adventismu, oznámí uzavření soudu.

V Malachiášovi Pán zaslibuje, že přivede soud „proti čarodějníkům a proti cizoložníkům a proti krivopřísežníkům a proti těm, kteří utiskují nádeníka na jeho mzdě, vdovu i sirotka, a odvracejí cizince od jeho práva a nebojí se mne“. Ti, kdo jsou zde označeni, jsou ti, „kteří se nebojí“ „Hospodina zástupů“. William Miller je poslem prvního anděla, který volá lidi, aby se „báli Boha“. Odmítat základy znamená odmítat bázeň Boží.

Neboť aj, přichází den, hořící jako pec; a všichni pyšní, ano i všichni, kdo páchají bezbožnost, budou strništěm; a den, který přichází, je spálí, praví Hospodin zástupů, takže jim nezanechá ani kořen, ani větev. Ale vám, kteří se bojíte mého jména, vzejde Slunce spravedlnosti a uzdravení bude na jeho křídlech; i vy vyjdete a porostete jako telata ze stáje. A rozšlapete bezbožné, neboť budou popelem pod chodidly vašich nohou v den, kdy toto učiním, praví Hospodin zástupů. Pamatujte na zákon Mojžíše, mého služebníka, který jsem mu přikázal na Chorébu pro celý Izrael, totiž na ustanovení a soudy. Aj, pošlu vám proroka Eliáše, dříve než přijde veliký a hrozný den Hospodinův. A on obrátí srdce otců k synům a srdce synů k jejich otcům, abych snad nepřišel a nestihl zemi kletbou. Malachiáš 4,1–6.

- Začátek Bible (Genesis) a konec Bible (Zjevení).
- Počátek Starého zákona (Genesis) a konec Starého zákona (Malachiáš).
- Počátek Nového zákona (Matouš) a konec Nového zákona (opět Zjevení).
- Počátek Janova svědectví (Evangelium podle Jana) a závěr Janova svědectví (opět Zjevení).
- Počátek Malachiáše a konec Malachiáše.
- Začátek Matoušova evangelia a konec Matoušova evangelia.
- Počátek Janova evangelia a závěr Janova evangelia.
- Počátek čtyř evangelií a konec čtyř evangelií.

Když odstraníme prorocké počátky nebo zakončení, na něž je odkazováno více než jednou, vychází z toho osm prorockých linií, které mají být spojeny a položeny na první tři verše Zjevení. A co konec Genesis?

Kniha Genesis, kapitola padesátá, končí smrtí Josefa.

I zemřel Josef ve věku sto deseti let; a nabalzamovali ho a byl vložen do rakve v Egyptě.
Genesis 50,26.

Kapitola čtyřicátá osmá zaznamenává smrt Jákobovu. To, že Jákobova smrt je uvedena nejprve v kapitole čtyřicáté osmé a že uzavírací verše padesáté kapitoly vedou ke smrti Josefově, klade pečeť Alfý i Omegy na poslední tři kapitoly Genesis jako na závěr knihy Genesis.

Tato dvě úmrtí jsou použita jako symboly počátku a konce izraelského zajetí v Egyptě. Na počátku je Jákobovo tělo odneseno zpět, aby bylo pohřbeno k jeho otcům, a když Mojžíš vychází z Egypta,

přináší Josefovo tělo, aby bylo pohřbeno na pohřebním místě jeho otců.

A Mojžíš vzal s sebou Josefovy kosti; neboť on syny Izraele zavázal přísahou a řekl: Bůh vás jistě navštíví, a tehdy odtud s sebou vynesete mé kosti. Exodus 13,19.

Závěr knihy Genesis tvoří poslední tři kapitoly. Ve čtyřicáté osmé kapitole Jákob (Izrael) pronáší požehnání nad svými dvanácti syny, která jsou přímo označena jako proroctví o tom, co se přihodí oněm dvanácti kmenům v „posledních dnech“ vyšetřujícího soudu.

I Jákob povolal své syny a řekl: Shromážděte se, abych vám oznámil, co vás potká v posledních dnech. Shromážděte se a slyšte, synové Jákobovi, a naslouchejte Izraeli, svému otci. Genesis 49,1.2.

V „posledních dnech“ vyšetřujícího soudu Pán zaslubuje, že shromáždí svých dvanáct synů, kteří jsou v knize Zjevení představeni jako sto čtyřicet čtyři tisíc. To jsou ti, které Jan představuje v knize Zjevení. Jsou shromažďováni povoláním od Jákoba, povoláním z dějin svého počátku, o němž je jim řečeno, aby je „slyšeli“ a „uposlechlí“. V posledních dnech ti, které předobrazovali Jákobovi synové, „slyší“ poselství a „uposlechnou“, nebo, jak říká Jan, „zachovávají“ to, co je v něm napsáno. Je to volání od otce k dětem, je to Eliášovo poselství. Ti, kdo jsou povoláni, jsou nazváni „syn[ové] Jákob[a]“ a mají také „uposlechnout Izraele“, svého otce.

Ezau a Jákob v Malachiášovi představují moudré a pošetilé panny. Volání vychází od jejich otce Jákoba a jejich otce Izraele, čímž je určeno, že když je vydáváno poslední volání, každý je laodicejským adventistou a volba je vložena do jejich vlastních rukou, zda budou synem Jákoba, podvodníka, nebo Izraele, přemožitele. To, co jim umožňuje učinit volbu, je tvořivá moc obsažená v poselství. Je-li poselství čteno, slyšeno a zachováno, pak budou skrze tutéž tvořivou moc, která přivedla vše k existenci, proměněni v syna Izraele. Odmítnout slyšet znamená setrvat ve zkušenosti Jákoba, podvodníka.

Shromažďovací výzva Jakubova, která je zároveň shromažďovací výzvou poselství odpečetěného ve Zjevení, je důležitým symbolem, jemuž je třeba porozumět. „Sedm časů“ ve dvacáté šesté kapitole Leviticu učí, že žádné shromáždění nenastane, pokud mu předtím nepředcházelo rozptýlení. Sto čtyřicet čtyři tisíc jsou ti, kteří byli rozptýleni před samotným povoláním. Tato pravda je v Bibli opakovaně potvrzována.

Slyšte slovo Hospodinovo, ó národy, a zvěstujte je na dalekých ostrovech a rcete: Ten, který rozptýlil Izraele, jej shromáždí a bude jej střežit, jako pastýř své stádo. Jeremjáš 31,10.

Smlouva, která je obnovena se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci, zahrnuje zaslíbení, že Bůh zapíše svůj zákon do našich srdcí. Avšak ti, na nichž Pán vykonává tento tvořivý čin, byli již dříve rozptýleni.

I opět ke mně přišlo slovo Hospodinovo: Synu člověčí, tvoji bratři, ano tvoji bratři, muži tvého přibuzenstva a všecken dům Izraele, celý jeho dům, to jsou ti, o nichž obyvatelé Jeruzaléma řekli: Vzdalte se od Hospodina; nám je tato země dána do vlastnictví. Proto rci: Toto praví Panovník Hospodin: Ačkoli jsem je daleko odvrhl mezi pohany a ačkoli jsem je rozptýlil po zemích, přece jim budu malou svatyní v zemích, kam přijdou. Proto rci: Toto praví Panovník Hospodin: Já vás shromáždím z národů a sesbírám vás ze zemí, do nichž jste byli rozptýleni, a

dám vám zemi izraelskou. A přijdou tam a odstraní odtamtud všechny její ohavnosti i všechny její odporosti. A dám jim jedno srdce a vložím do vašeho nitra nového ducha; a odejmu kamenné srdce z jejich těla a dám jim srdce z masa. Ezechiel 11,14–19.

Je třeba ještě více říci o shromáždění sto čtyřiceti čtyř tisíc ve vztahu k „rozptýlení“, avšak nejprve musíme soustředit úvahy o podpisu Alfy a Omegy v těchto devíti odkazech, které zkoumáme.

V posledních třech kapitolách knihy Genesis jsou představeny dvě třídy. Třída vzbouřenců a třída moudrých. Obě třídy slyší hlas, který praví: Toto je ta cesta, chodte po ní; avšak jedna třída odmítla naslouchat polnící a chodit po starých stezkách. Třída vzbouřenců v Genesis čtyřicet osm až padesát je představena třináctým kmenem.

Na počátku starověkého Izraele bylo třináct kmenů a na počátku novodobého Izraele bylo třináct učedníků. Jeden učedník, který je odlišen od ostatních dvanácti učedníků (tak jako byl Efrajim odlišen od ostatních kmenů), je v obou případech symbolem vzpoury. Sestra Whiteová přímo nazývá Jidáše pošetilou pannou.

„Mezi pšenící vždy byly a vždy budou koukol, pošetilé panny spolu s moudrými, ti, kdo nemají olej ve svých nádobách se svými lampami. V církvi, kterou Kristus založil na zemi, byl chamtivý Jidáš, a v církvi budou Jidášové v každém období jejich dějin.“ Signs of the Times, October 23, 1879.

Jidáš Iškariotský byl pošetilou pannou; byl koukolem, a jestliže byl pošetilou pannou, pak byl také laodicejským.

„Stav církve, představovaný pošetilými pannami, je také označen jako laodicejský stav.“ Review and Herald, 19. srpna 1890.

Oba Josefovi synové obdrželi od Jáкова požehnání ve čtyřicáté osmé kapitole Genesis a od té chvíle se o nich mluví jako o „polokmenech“. Ať už polokmeny či nikoli, stále to byly kmeny. Jidáš Iškariotský byl nahrazen Matějem, aby zaplnil dvanácté místo, které dříve zaujímal Jidáš Iškariotský. Jidáš byl učedník, a v tomto smyslu — na konci starověkého Izraele bylo třináct učedníků, právě jako na počátku bylo třináct kmenů.

Josefův syn Efrajim (třináctý kmen) se stal symbolem vzpoury, když se severních deset kmenů semklo na podporu Jarobeáma a rozdělilo království na deset severních kmenů a dva jižní kmeny. Proč označuji Efrajima, syna Josefova, za symbol vzpoury namísto jeho bratra Manasesa? Vzpoura spojená s Efrajímem začíná ve čtyřicáté osmé kapitole, ještě předtím, než Jákob požehná svým dvanácti synům. Ve čtyřicáté osmé kapitole Jákob nejprve žehná dvěma Josefovým synům. Protože Manases byl prvorozený, Josef očekává, že první požehnání z jeho synů připadne Manasesovi, a Josef se vzepře tomu, že Jákob vyvolil Efrajima.

Počátek Efrajima jako představitele Božího vyvoleného lidu nese svědectví vzpoury a konec Efrajima představuje rozptýlení „sedmkrát“ z Leviticus dvacet šest od roku 723 př. Kr. až do roku 1798. Roku 723 př. Kr. utrpělo severní království deseti kmenů, království Efrajimovo (také známé jako Izrael), smrtelnou ránu jako království biblického proroctví. Tato smrtelná rána zahájila

časové proroctví, které se uzavřelo tím, že papežská moc a její království utrpěly roku 1798 smrtelnou ránu. Smrtelná rána papežské moci v roce 1798 je předobrazem konečného pádu Babylóna, když král severu v Danielovi jedenáct, verš čtyřicet pět, „dospěje ke svému konci, a nebude, kdo by mu pomohl“. Vzpouřa a pád Babylóna v posledních dnech byly předobrazeny vzpourou a pádem papežské moci roku 1798, což samo bylo předobrazeno vzpourou a pádem království Efrajimova (Izraele) roku 723 př. Kr., což pak bylo předobrazeno Josefovou vzpourou proti prorockému vnuknutí jeho otce, jak je uvedeno na konci Genesis.

Vzpouřa, jejímž symbolem je Efrajim, začala vzpourou jeho otce (Josefa) proti jeho otcovi (Jákovovi). Nakonec vede ke vzpourě deseti severních kmenů, která vede k „rozptýlení znázorněnému“ jako „sedm časů“ ve dvacáté šesté kapitole Leviticu. Období, po které bylo severní království rozptýleno, je rozděleno do dvou období. Jedno končí v roce 538, následující období končí v roce 1798, a vše ukazuje k poselství, které je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti v knize Zjevení. Toto poselství označuje konečný pád Babylóna. Na každém mezníku prorockých dějin Efrajima je vyznačena vzpoura. Stejně tak i vzpoura třináctého učedníka, Jidáše Iškariotského. To jsou dva ze svědků, kteří označují číslo třináct jako symbol vzpoury. Avšak žádnou z těchto posvátných pravd nelze rozpoznat, pokud člověk nestojí na základech adventismu, které byly vybudovány na první pravdě, již Miller objevil, a na první pravdě, kterou adventismus odvrhl.

Závěr knihy Genesis se shoduje se všemi ostatními liniemi, které jsme zkoumali. Souhrnně:

Na počátku nebeská trojice Otce, Syna a Ducha svatého byla svědkem stvoření nebes a země, které bylo uskutečněno Synem, jenž je také Slovem. Slovo se stalo prostředkem komunikace od Otce k lidstvu a Slovo je jedinou cestou, skrze niž může lidstvo komunikovat s Otcem. Otcovo poselství bylo Synem předáno andělu Gabrielovi, který po Luciferově vzpourě v nebi nahradil Lucifera (nositele světla). Gabriel přijímá světlo neboli poselství a předává je proroku, jenž je svatou stvořenou bytostí pověřenou předáváním poselství od Otce padlé stvořené rodině. Poselství dané proroku je sepsáno a poté předáno lidstvu. V každém kroku procesu komunikace je poselství svaté, a z tohoto důvodu mají být svatí i proroci, kteří jsou padlými lidskými bytostmi. V okamžiku, kdy je svaté poselství předáno do rukou padlého lidstva, má lidstvo možnost nakládat se svatým poselstvím neposvěcenými rukama. Proto světlo svatého poselství přináší jak světlo, tak temnotu. Když je poselství přijato těmi, kdo náleží do rodiny padlého člověka, obsahuje tutéž tvořivou moc, která stvořila všechny věci, což je moc, která tuto bytost ospravedlňuje. Počátek procesu komunikace znázorňuje konec procesu komunikace. Jestliže je tedy poselství slyšeno, čteno a zachováno, poselství znovu tvoří padlé lidstvo k obrazu Syna.

Blahoslavený, kdo čte, i ti, kteří slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm zapsáno; neboť čas je blízko. Zjevení 1,3.

Jan znázorňuje padlé lidstvo v „posledních dnech“ vyšetřujícího soudu, které slyší za sebou hlas a obrací se, aby přijalo poselství, jež vede do minulosti. Ti, kteří poselství přijmou a učiní je nikoli součástí svého života, nýbrž výhradně svým životem, jsou tehdy a tam ospravedlněni. Být ospravedlněn znamená být učiněn svatým. Když ti, kdo čtou a slyší poselství poslané od Otce,

poselství přijmou a jsou učiněni svatými, děje se tak skrze tvořivou moc, která je v tom poselství. Tvořivá moc vykonává dílo ospravedlňování lidí, když lidé věří jako Abraham. Poselství je poučuje, aby se obrátili a naslouchali hlasu za sebou, který vede ke starým stezkám, jež jsou základními pravdami. Poselství je uvádí do veškeré pravdy, a když kráčeji po starých stezkách, kráčeji po stezce ospravedlněných.

Stezka spravedlivých je však jako zářivé světlo, které svítí stále více až do plného dne. Cesta bezbožných je jako temnota; nevědí, o co klopýtají. Synu můj, dbej na má slova, nakloň své ucho k mým výrokům. Ať se nevzdalují od tvých očí; zachovávej je uprostřed svého srdce. Neboť jsou životem těm, kteří je nalézají, a uzdravením veškerému jejich tělu. Strež své srdce se vši bedlivostí, neboť z něho vycházejí prameny života. Odstraň od sebe převrácená ústa a zvrácené rty vzdal od sebe. Tvé oči ať hledí přímo vpřed a tvá víčka ať směřují rovně před tebe. Uvažuj o stezce svých nohou a všechny tvé cesty ať jsou pevné. Neodchyluj se napravo ani nalevo; odvrát svou nohu od zlého. Přísloví 4,18–27.

Ti, kdo jsou ospravedlněni prostřednictvím zvěsti, která je předávána, kráčeji po stezce, jež představuje stále vzrůstající světlo; avšak právě toto světlo činí stezku bezbožných odpovídajícím způsobem temnější. Světlo se odděluje od tmy. Tvořivá moc, která na počátku přikázala, aby bylo světlo, působí na lidstvo při konci tentýž účinek, jaký mělo světlo na počátku. Skupina, která odmítá slyšet hlas zezadu, a proto si volí kráčet po potměné stezce, „klopýtá“ o jeho Slovo, neboť klopýtá o základní kámen, o dávný osvědčený kámen. Ten hlas je Alfa i Omega, a když ospravedlnění slyší ta slova a naklánějí svá srdce k těm slovům, zachovávají ta slova uprostřed svých srdcí, neboť Alfa i Omega obrací jejich srdce k otcům (minulosti) a srdce otců ukazují ke konci.

Stezka spravedlivého je přímost; ty, nejprímější, vyrovnáváš dráhu spravedlivého. Ano, na stezce tvých soudů, Hospodine, jsme na tebe čekali; touhou naší duše je tvé jméno a památka na tebe. Svou duší jsem po tobě toužil v noci; ano, svým duchem ve svém nitru tě budu za jitra hledat; neboť když jsou tvé soudy na zemi, obyvatelé světa se učí spravedlnosti. Izajáš 26,7–9.

Bůh váží, neboli soudí, ty, kdo kráčeji stezkou spravedlivých, a činí tak v „posledních dnech“, když jsou jeho soudy na zemi. Spravedliví jsou ti, kdo očekávali Hospodina v naplnění prodlévajícího času v podobenství o deseti pannách. Touhou těch, kdo kráčeji stezkou rostoucího poznání, je stále větší a větší porozumění Božímu jménu, jeho charakteru. Ti, kdo očekávali svého Pána, jsou těmi, kdo zvěstují poslední varovné poselství, neboť jsou to oni, kdo hlásají půlnoční volání, které je ovšem prvním vnitřním poselstvím osmnácté kapitoly Zjevení, po němž následuje druhé, vnější poselství.

A potom jsem po těch věcech uviděl jiného anděla sestupujícího z nebe, majícího velikou moc; a země byla ozářena jeho slávou. I zvolal mocně silným hlasem: Padl, padl Babylón veliký a stal se příbytkem d'áblů, doupětem každého nečistého ducha a klecí každého nečistého a odporného ptáka. Neboť všechny národy pily z vína hněvu jejího smilstva a králové země s ní smilnili a kupci země zbohatli z hojnosti jejích přepychů. A uslyšel jsem jiný hlas z nebe, který pravil: Vyjděte z ní, lide můj, abyste neměli účast na jejích hříších a abyste nepřijali z jejích ran. Zjevení 18,1–4.

Když anděl osmnácté kapitoly Zjevení sestoupil 11. září 2001, Církev adventistů sedmého dne odmítla jeho poslední výzvu k návratu na staré stezky. Tím přestala být rohem pravého protestantismu ve Spojených státech. V tom okamžiku započal proces zkoušky pro ty, kteří se rozhodli přijmout poselství onoho mocného hlasu a sníst je, jak to předobrazně ukázal Jan, když anděl desáté kapitoly Zjevení sestoupil na počátku adventismu 11. srpna 1840. Duchovní národ, který převzal plášť pravého protestantismu, když bylo poselství prvního anděla odmítnuto, pak na počátku adventismu následoval ve stopách odpadlého protestantismu.

Pravý protestantský roh byl tehdy dán těm, kdo přijali poselství v malé knížce, která byla v ruce anděla ve Zjevení deset. Proces zkoušky na počátku adventismu od roku 1840 do roku 1844 představuje proces zkoušky na konci adventismu od 11. září 2001 až do nedělního zákona ve Spojených státech. V rámci prvních dějin let 1840 až 1844, stejně jako procesu zkoušky, který započal 11. září 2001, je vyznačen dispensacionální přechod od dřívějšího těla věřících, které neslo plášť protestantismu, k novému tělu věřících, které přebírá plášť pravého protestantismu.

Pro naše zkoumání stezky ospravedlněných je důležitější to, že v rámci oněch dějin dochází ke zklamání, které označuje počátek doby prodlení. Věrní v té době očekávají svého Pána, a ta končí odpečetěním poselství Půlnočního volání. Tento zkušební proces na počátku adventismu skončil tehdy, když poselství Půlnočního volání dospělo dne 22. října 1844 ke svému závěru. Zkušební proces na konci se pro ty, kteří jsou představeni Janem, uzavírá při nedělním zákonu ve Spojených státech. Poselství Půlnočního volání na konci se uzavře právě tak jako na počátku, a na počátku adventismu bylo poselství Půlnočního volání odpečetěno předem před uzavřením zkušebního procesu. Poselství Půlnočního volání na počátku je nyní odpečetováno na konci.

Ospravedlněné moudré panny vstupují do smlouvy s Bohem, zatímco bezbožné pošetilé panny vstupují do smlouvy se smrtí.

Jimž řekl: Toto jest odpočinutí, v němž můžete dopřát odpočinku znavenému; a toto jest občerstvení. Ale oni nechtěli slyšet. Proto jim slovo Hospodinovo bylo příkaz za příkazem, příkaz za příkazem; řádek za řádkem, řádek za řádkem; tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazpět a byli zlomeni a lapeni do osidla a chyceni. Proto slyšte slovo Hospodinovo, vy posměvační muži, kteří vládnete tomuto lidu, jenž jest v Jeruzalémě. Neboť jste řekli: Uzavřeli jsme smlouvu se smrtí a s peklem jsme v dohodě; až projde zaplavující metla, nedolehne na nás; neboť jsme učinili lež svým útočištěm a pod nepravdou jsme se skryli. Proto takto praví Panovník Hospodin: Hle, kladu na Sionu za základ kámen, kámen vyzkoušený, drahý kámen úhelný, základ pevný; kdo věří, nebude spěchat. Izajáš 28,12–16.

Ospravedlnění nesou církvi svaté poselství Půlnočního volání a poté hlásají poselství druhého hlasu, když vyvolávají lidstvo z Babylóna.

„Tak jsou při posledním díle k varování světa církvím adresována dvě odlišná volání. Poselství druhého anděla zní: ‚Padl, padl Babylon, to veliké město, protože všechny národy napojil vínem hněvu svého smilstva.‘ A v mocném volání poselství třetího anděla je slyšet hlas z nebe, který praví: ‚Vyjděte z něho, lide můj, abyste neměli účast na jeho hříších a abyste nepřijali z jeho ran. Neboť jeho hříchy dosáhly až k nebi a Bůh rozpomněl se na jeho nepravosti.‘“

Review and Herald, 6. prosince 1892.

Ti, kdo vycházejí z Babylóna a připojují se k těm, kdo krácejí po stezce spravedlivých, jsou přijímáni do stáda skrze vodu křtu, kterou představuje jméno nebeské trojice. Ospravedlnění, ať již jsou to ti, kdo nyní slyší poselství dané Janovi na Patmu, nebo ti, kdo jsou poté povoláváni z Babylóna, jsou všichni ospravedlňováni přijetím Ducha Svatého. Toto spojení božství Ducha Svatého a lidství člověka bylo uskutečněno, jak bylo předloženo jako příklad, když Kristus na sebe vzal lidskou přirozenost. Sto čtyřicet čtyři tisíc bylo znázorněno na dvou svědcích, dvanácti synech Jákobových a dvanácti učednících. Bezbožní jsou znázorněni třináctým kmenem a třináctým učedníkem. Obě „třináctky“ v obou znázorněních byly povolány, aby byly kněžími Bohu, a ti, kdo toto povolání odmítají, jsou znázorněni Ezauem, zatímco jeho mladší bratr Jákob představuje ty, kdo toto povolání přijímají. Ezau i Jákob oba představují laodicejské adventisty sedmého dne na konci světa. Jedna třída přijímá svaté poselství zprostředkované skrze spisy proroka a je proměněna v Izrael, zatímco Ezau si ponechává své jméno.

V těchto devíti řádcích o Alfě a Omeze je ovšem mnohem více, neboť toto bylo pouze stručné shrnutí počátků a konců v Božím slově.

Devět dějinných linií, představujících prorocké dějiny od stvoření až po Druhý příchod. Všechny těchto devět prorockých linií počátků a konců je přímo spojeno s prvními třemi verši první kapitoly Zjevení. Tyto tři verše ukazují, že Zjevení Ježíše Krista, které je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti, je projevem Boží stvořitelské moci. Jaká jiná moc by mohla vystavět tak složité, vzájemně propletené svědectví z rozmanitých svědků, kteří vydávali své svědectví od doby Mojžíše až do doby Jana Zjevitele?

Sezuj si obuv, neboť toto je svatá země.